

DERDE MANIFEST VAN DE IKS

Het kapitalisme leidt tot de vernietiging van de mensheid...

Alleen de wereldrevolutie van het proletariaat kan er een einde aan maken!

130 jaar geleden, toen de spanningen tussen de kapitalistische machten in Europa toenamen, stelde Friedrich Engels het dilemma waar de mensheid voor stond: socialisme of barbarij.

Dit alternatief werd werkelijkheid in de Eerste Wereldoorlog, die in 1914 uitbrak en 20 miljoen doden en 20 miljoen invaliden veroorzaakte en, in de chaos van de oorlog, de 'Spaanse griep' die meer dan 50 miljoen mensen het leven kostte.

De revolutie in Rusland in 1917 en revolutionaire pogingen in verschillende landen maakten een einde aan het bloedbad en toonden de andere kant van het historische dilemma dat Engels stelde: de omverwerping van het kapitalisme op wereldschaal door de revolutionaire klasse, het proletariaat, die de mogelijkheid opent van een kommunistische samenleving. Er volgde echter:

- de verplettering van de wereldwijde revolutionaire poging, de wrede contrarevolutie in Rusland, uitgevoerd door het stalinisme onder het vaandel van het 'kommunisme';
- de afslachting van het proletariaat in Duitsland¹ - begonnen door de sociaal-democratie en voltooid door het nazisme;
- de inlijving van het proletariaat in de Sovjet-Unie, de afslachting van het proletariaat in dat land;
- de inlijving van proletariërs onder de vlag van het anti-fascisme en de verdediging van het 'socialistische' vaderland, wat in 1939-1945 leidde tot een nieuwe uitbarsting van barbaarsheid, de Tweede Wereldoorlog met 60 miljoen doden en een oneindig lijden: concentratiekampen van de nazi's en van de stalinisten; de geallieerde bombardementen op Dresden, Hamburg en Tokio (januari 1945), het afwerpen van atoombommen op Hiroshima en Nagasaki door de Verenigde Staten.

Sindsdien heeft de oorlog niet opgehouden slachtoffers te eisen op alle continenten.

Eerst was er de confrontatie tussen het Amerikaanse en het Russische blok, de 'Koude Oorlog' (1945-1989), met een eindeloze keten van plaatselijke oorlogen en de dreiging van een stortvloed van kernbommen die over de hele planeet hing.

Na het uiteenvallen van de USSR in 1989-1991 hebben chaotische oorlogen de planeet met bloed doordrenkt: Irak, Joegoslavië, Rwanda, Afghanistan, Jemen, Syrië, Ethiopië, Soedan... De oorlog in Oekraïne is de ernstigste oorlogscrisis sinds 1945.

De barbaarsheid van de oorlog gaat gepaard met een toename en een interactie van vernietigende krachten die elkaar wederzijds versterken: de COVID-pandemie, die nog lang niet overwonnen is en de dreiging van nieuwe pandemieën aankondigt; de ecologische en milieuramp die steeds sneller gaat en groter wordt, gecombineerd met de klimaatverandering, die rampen uitlokken die steeds meer oncontroleerbaar en moordend worden: droogtes, overstromingen, orkanen, tsunami's. ..., een ongekende mate van vervuiling van land, water, lucht en ruimte; de ernstige voedselcrisis die hongersnoden veroorzaakt van Bijbelse proporties. Veertig jaar geleden dreigde de mensheid om te komen in een Derde Wereldoorlog, vandaag kan zij worden vernietigd door deze eenvoudige samenloop en dodelijke combinatie van de vernietigingskrachten die nu aan het werk zijn: "Uiteindelijk maakt het niet uit of we worden gedood door een regen van thermonucleaire bommen of door vervuiling, radioactiviteit afkomstig van kerncentrales, hongersnood, epidemieën, massaslachtingen in de talloze kleine oorlogen (waarbij ook nucleaire wapens gebruikt kunnen worden). Het enige verschil tussen deze twee vormen van vernietiging is de snelheid. De ene vorm (wereldoorlog) is snel, de andere (ontbinding) is langzamer en daardoor veroorzaakt ze nog meer leed."² Het dilemma, gesteld door Engels, neemt een veel dringender vorm aan: KOMMUNISME of VERNIETIGING VAN DE MENSHEID. Het moment is ernstig, en het is noodzakelijk dat internationalistische revolutionairen dit ondubbelzinnig tegen onze klasse zeggen, omdat alleen zij, door een permanente en niet aflatende strijd, het kommunistische perspectief kan openen.

Imperialistische oorlog is de manier van leven van het kapitalisme.

De zogenaamde 'massamedia' vervalsen en onderschatten de realiteit van de oorlog. In het begin spraken ze vierentwintig uur op vierentwintig alleen over de oorlog in Oekraïne. Maar na verloop van tijd werd de oorlog tot iets alledaags, hij haalde zelfs de krantenkoppen niet meer, de echo ervan ging niet verder dan enkele dreigende verklaringen, oproepen tot offers om 'wapens naar Oekraïne te sturen', het hameren op propagandacampagnes tegen de vijand, nepnieuws, allemaal opgediend met de ijdele illusies van 'onderhandelingen' ....

Oorlog tot iets alledaags maken, gewend raken aan de weerzinwekkende geur van lijken en rokende ruïnes, is de ergste vorm van verraad, het verbergen van het ernstige gevaar dat hij voor de mensheid inhoudt, blind zijn voor alle bedreigingen die ons permanent boven het hoofd hangen.

Miljoenen mensen in Afrika, Azië of Midden-Amerika kennen geen andere realiteit dan de OORLOG; van hun geboorte tot hun dood leven zij in een oceaan van barbaarsheid waar allerlei soorten wreedheden hand over hand toenemen: kindsoldaten, strafexpedities, gijzelingen, terroristische aanslagen, massale verplaatsingen van hele bevolkingsgroepen, willekeurige bombardementen...

Terwijl oorlogen in het verleden beperkt bleven tot de frontlijnen en de soldaten, zijn de oorlogen van de 20e en 21e eeuw TOTALE OORLOGEN die alle sferen van het maatschappelijk leven omvatten en waarvan de gevolgen zich over de hele wereld uitstrekken en alle landen treffen, ook die welke niet rechtstreeks oorlog voeren. In de oorlogen van de 20e en 21e eeuw ontkomt geen enkele inwoner of plaats op de planeet aan de dodelijke gevolgen ervan.

De oorlog in Oekraïne versnelt alle uitingen van de kapitalistische ontbinding

Aan de frontlijnen, die zich over duizenden kilometers kunnen uitstrekken, te land, ter zee, in de lucht en in de ruimte, worden levens genomen door bommen, geweervuur, mijnen en in veel gevallen zelfs door 'vriendelijk vuur'... Gegrepen door een moorddadige waanzin, gedwongen door de terreur van hun superieuren of gevangen in extreme situaties, worden alle deelnemers gedwongen tot de meest, misdadige en vernietigende zelfmoordacties.

Op een deel van het militaire front wordt een 'oorlog op afstand' gevoerd, met de onophoudelijke inzet van ultramoderne vernietigingsmachines: vliegtuigen die ononderbroken duizenden bommen laten vallen; op afstand bestuurde drones die gericht zijn op alle 'doelen' van de vijand; mobiele of vaste artillerie die de tegenstander onophoudelijk bestookt; raketten die honderden of duizenden kilometers ver reiken...

Ook de zogenaamde 'achterhoede' van dit front wordt een permanent strijdtoneel waar de bevolking wordt gegijzeld. Iedereen kan sterven bij het periodieke bombardement van hele steden... In de bedrijven werken mensen met het geweer in de rug, onder streng toezicht van de politie, de politieke partijen, de vakbonden en alle andere instellingen die in dienst staan van de 'verdediging

van het vaderland', terwijl ze tegelijkertijd het risico lopen te worden uitgeschakeld door de bommen van de vijand. Werk wordt een nog grotere hel dan de dagelijkse hel van de kapitalistische uitbuiting.

Het dramatisch gerantsoeneerde voedsel is een smerige, stinkende soep... Er is geen water, geen elektriciteit, geen verwarming... Miljoenen mensen zien hun bestaan gereduceerd tot overleven als beesten. Uit de lucht vallen granaten, die duizenden mensen doden of vreselijke kwellingen bezorgen; op de grond, onophoudelijke politie- of militaire controles, het gevaar gearresteerd te worden door gewapende handlangers, huurlingen van de staat die worden gekwalificeerd als 'verdedigers van het vaderland'... Men moet voortdurend rennen om te schuilen in smerige, door ratten geteisterde kelders... Respect, de meest elementaire solidariteit, vertrouwen, rationeel denken... worden weggevaagd door de sfeer van terreur opgelegd niet alleen door de regering, maar ook door de Nationale Eenheid, waaraan de partijen en de vakbonden met meedogenloze ijver deelnemen. De meest absurde geruchten, de meest onwaarschijnlijke berichten doen onophoudelijk de ronde, waardoor een hysterische sfeer van beschuldiging, van blind wantrouwen, van massale spanning en pogrom ontstaat.

Oorlog is een barbarij die wordt gewild en gepland door regeringen, die het nog erger maken door bewust haat en terreur tegen de 'ander' te propageren, breuken en verdelingen tussen mensen, dood om de dood, het institutionaliseren van marteling, onderwerping, machtsverhoudingen te propageren, die worden voorgesteld als de enige mogelijke logica van maatschappelijke evolutie. De felle gevechten rond de kerncentrale van Zaporizja in Oekraïne tonen aan dat beide partijen er niet voor terugdeinzen een radioactieve ramp te riskeren die veel erger is dan Tsjernobyl en met dramatische gevolgen voor de Europese bevolking. De dreiging van het gebruik van kernwapens doemt op onrustwekkende wijze op.

De ideologie van de oorlog

Het kapitalisme is het meest schijnheilige en meest cynische systeem in de geschiedenis. Haar hele ideologische 'kunst' bestaat erin haar belangen voor te stellen als de 'belangen van het volk', versierd met de meest nobele idealen: rechtvaardigheid, vrede, vooruitgang, mensenrechten...!

Alle staten fabriceren een IDEOLOGIE VAN DE OORLOG om de oorlog te rechtvaardigen en hun 'burgers' te veranderen in hyena's die bereid zijn om te doden. "De oorlog is een methodisch georganiseerd, reusachtig moorden. Voor het stelselmatig moorden moet echter bij normaal aangelegde mensen eerst de daarbij passende bedwelming gekweekt

¹ Tegenover de revolutionaire poging in Duitsland in 1918 zei de sociaal-democraat Noske dat hij bereid was de rol van 'bloedhond' van de contrarevolutie op zich te nemen.

² Stellingen: De ontbinding als hoogste stadium van het verval van het kapitalisme. (Stelling 11).

worden. (...) De beestachtigheid van de praktijk moet overeenstemmen met de beestachtigheid van de gedachten en van de gezindheid, de laatste moet de eerste voorbereiden en begeleiden." (Rosa Luxemburg, [De crisis der sociaaldemocratie](#)).

De grote democratieën maken VREDE tot een pijler van hun oorlogsideologie. Demonstraties 'voor de vrede' hebben altijd imperialistische oorlogen voorbereid. In de zomer van 1914 en in 1938-1939 demonstreerden miljoenen mensen 'voor de vrede' in een onmachtige kreet van 'mensen van goede wil', waarin uitbuiters en uitgebuitenen hand in hand liepen, wat door het 'democratische' kamp steeds weer gebruikt werd om een opvoering van de oorlogsvoorbereidingen te rechtvaardigen.

In de Eerste Wereldoorlog had Duitsland zijn troepen gemobiliseerd om 'de vrede te verdedigen', die was 'verbroken door de aanval in Sarajevo op zijn Oostenrijkse bondgenoot'. Maar aan de andere kant gaven Frankrijk en Groot-Brittannië zich over aan massamoord in naam van de vrede, die was 'gebroken door Duitsland'. In de Tweede Wereldoorlog veinsden Frankrijk en Groot-Brittannië een 'vredesinspanning' in München tegenover de eisen van Hitler, terwijl ze zich koortsachtig voorbereidden op de oorlog en de invasie van Polen door de gecombineerde actie van Hitler en Stalin gaf hen het perfecte excuus om oorlog te voeren... In Oekraïne verklaarde Poetin tot enkele uren voor de invasie van 24 februari dat hij 'vrede' wilde, terwijl de VS de oorlogszucht van Poetin onophoudelijk aan de kaak stelden .....

De natie, de nationale verdediging en alle ideologische wapens die daaromheen draaien (racisme, religie enz.) zijn de kapstok om het proletariaat en de hele bevolking te mobiliseren in het imperialistische bloedbad. De bourgeoisie verkondigt in tijden van 'vrede' het 'samenleven van de volkeren', maar alles verdwijnt met de imperialistische oorlog. Dan vallen de maskers af en verspreidt iedereen de haat tegen de vreemdeling en de meedogenloze verdediging van de natie!

Allemaal presenteren ze hun oorlogen als 'defensief'. Honderd jaar geleden werden de ministeries die belast waren met de oorlogszuchtige barbaarsheid 'ministeries van oorlog' genoemd, nu worden ze met de grootste schijnheiligheid 'ministeries van defensie' genoemd. Defensie is het vijgenblad van de oorlog. Er zijn geen aangevallen naties en geen naties die aanvallen, het zijn allemaal actieve deelnemers aan de dodelijke spiraal van de oorlog. In de huidige oorlog lijkt Rusland de 'agressor' te zijn omdat het het initiatief nam om Oekraïne binnen te vallen.

Maar voordien was er de machiavellistische uitbreiding van de NATO door de Verenigde Staten door verscheidene voormalige landen van het 'Warschaupact' erin op te nemen. Het is niet mogelijk elke schakel afzonderlijk te bekijken, het is noodzakelijk de bloedige keten van imperialistische confrontatie te onderzoeken, die de hele mensheid al meer dan een eeuw in zijn greep houdt.

Ze hebben het allemaal over een 'schone oorlog', die 'humanitaire regels' zou (of zou moeten) volgen, 'in overeenstemming met het internationaal recht'. Dit is verachtelijk bedrog, gekoppeld aan grenzeloos cynisme en schijnheiligheid! De oorlogen van het kapitalisme in verval kunnen geen andere regel gehoorzamen

dan de absolute vernietiging van de vijand, wat inhoudt dat de bevolking in het kamp van de tegenstander wordt geterroriseerd door genadeloze bombardementen... In een oorlog wordt een machtsevenwicht tot stand gebracht waarbij ALLES is toegestaan, van verkrachting tot de meest wrede bestraffing van de bevolking van de vijand, tot de meest willekeurige terreur die op de 'burgers' van het land zelf wordt uitgeoefend. De Russische bombardementen op Oekraïne volgen op de Amerikaanse bombardementen op Irak, op die van de Amerikaanse als Russische regeringen in Afghanistan en Syrië en daarvoor Vietnam; op de Franse bombardementen op zijn voormalige koloniën, zoals Madagaskar en Algerije; op de bombardementen op Dresden en Hamburg door de 'democratische bondgenoten'; en op de barbaarse atoombommen op Hiroshima en Nagasaki. De oorlogen van de 20e en de 21e eeuw gingen gepaard met massale vernietigingsmethoden die door alle partijen werden toegepast, ook als het democratische kamp ze vaak toevertrouwt aan louche personen die de schuld krijgen.

Ze durven te praten over 'rechtvaardige oorlogen'!!! Het deel van de NAVO dat Oekraïne steunt, zegt dat het een strijd is voor democratie tegen het despotisme en het dictatoriale regime van Poetin. Poetin zegt dat hij Oekraïne zal 'denazificeren'. Beide zijn flagrante leugens. Het kamp van de 'democratieën' heeft evenveel bloed aan zijn handen: het bloed van de ontelbare oorlogen die zij rechtstreeks (Vietnam, Joegoslavië, Irak, Afghanistan) of onrechtstreeks (Libië, Syrië, Jemen...) hebben uitgelokt; het bloed van de duizenden migranten die op zee of aan de 'trekpleisters' aan de genen van de Verenigde Staten of Europa, in de wateren van de Middellandse Zee... zijn gedood. De Oekraïense staat gebruikt terreur om de Oekraïense taal en cultuur op te leggen; hij vermoordt arbeiders wiens enige misdaad is dat zij Russisch spreken; hij dwingt iedere jongere, die op straat of onderweg wordt verrast, om in militaire dienst te treden; hij gebruikt de bevolking, ook in ziekenhuizen, als menselijk schild; hij zet neofascistische bendes in om de bevolking te terroriseren... Van zijn kant deporteert Poetin, naast de bombardementen, verkrachtingen en standrechtelijke executies, duizenden gezinnen naar concentratiekampen in afgelegen gebieden; hij dwingt terreur af in de 'bevrijde' gebieden en neemt Oekraïners op in het leger en stuurt ze naar de slachtbank aan het front.

De echte oorzaken van de oorlog

Tienduizend jaar geleden was stammenoorlog een van de middelen om het primitieve kommunisme te doen uiteenvallen. Sindsdien is oorlog, onder de paraplu van productiewijzen die gebaseerd zijn op uitbuiting, een van de ergste plagen. Maar sommige oorlogen kunnen in de geschiedenis een progressieve rol hebben gespeeld, bijvoorbeeld bij de ontwikkeling van het kapitalisme, de vorming van nieuwe naties, de uitbreiding van de wereldmarkt, de stimulering van de ontwikkeling van de productiekrachten.

Sinds de Eerste Wereldoorlog is de wereld echter volledig verdeeld tussen de kapitalistische machten, zodat de enige uitweg voor elk nationaal kapitaal erin bestaat markten, invloedssferen en strategische zones te onttrukken aan zijn rivalen. Dit maakt oorlog en alles wat daarmee samenhangt (militarisme, gigantische toename van wapenings, diplomatieke

bondgenootschappen...) tot de PERMANENTE MANIER VAN LEVEN van het kapitalisme. Een constante imperialistische spanning houdt de wereld in haar greep en slaapt alle naties, groot of klein mee, ongeacht hun ideologisch masker en alibi, de oriëntatie van de regerende partijen, hun raciale samenstelling of hun cultureel en religieus erfgoed. ALLE NATIES ZIJN IMPERIALISTISCH. De mythe van 'vreedzame en neutrale' naties is een pure misleiding. Als sommige naties een 'neutrale' politiek voeren, is dat om te proberen te profiteren van het conflict tussen de meest resoluut tegengestelde kampen, om voor zichzelf een zone van imperialistische invloed af te bakken. In juni 2022 trad Zweden, een land dat officieel al meer dan 70 jaar 'neutraal' is, toe tot de NAVO, maar het verraadde daarbij geen idealen, het voerde slechts zijn eigen imperialistische politiek 'met andere middelen'.

Oorlog is zeker een voordelige zaak voor de bedrijven die betrokken zijn bij de productie van wapens of het kan zelfs een bepaald land voor een bepaalde tijd bevoordelen, maar voor het kapitalisme als geheel is het een economische ramp, een irrationele verspilling, een MIN die onvermijdelijk negatief drukt op de wereldproductie en schulden, inflatie en ecologische vernietiging veroorzaakt, nooit een PLUS die meer kapitalistische accumulatie mogelijk maakt.

Naast een onontkoombare noodzaak voor het overleven van elke natie is oorlog een dodelijke economische last. De USSR stortte in elkaar omdat zij niet bestand was tegen de krankzinnige wapenwedloop die de confrontatie met de VS met zich meebracht en die deze laatste tot het uiterste dreef met de beroemde inzet van 'Star Wars' - in de jaren 1980. De Verenigde Staten, die de grote winnaar van de Tweede Wereldoorlog waren en tot het einde van de jaren 1960 een spectaculaire economische bloei beleefden, zijn bij het behoud van hun imperialistische hegemonie op vele hindernissen gestoten, vooral sinds de ontbinding van de blokpolitiek, die de opkomst van een dynamiek van nieuwe imperialistische honger - vooral bij de vroegere 'bondgenoten' - van betwisting en van 'ieder voor zich' in de hand heeft gewerkt. Dit was het gevolg van de gigantische oorlogsinspanning die de Amerikaanse macht gedurende meer dan 80 jaar moest leveren en de kostbare militaire operaties die zij moest ondernemen om haar status als eerste wereldmacht te handhaven.

Het kapitalisme draagt in zijn genen, in zijn DNA, de meest verhevigde concurrentie, het ALLEN TEGEN ALLEN en IEDER VOOR ZICH, voor elke kapitalist en voor elke natie. Deze 'organische' tendens van het kapitalisme kwam niet duidelijk naar voren in zijn opkomstperiode, omdat elk nationaal kapitaal nog voldoende ruimte had voor zijn expansie zonder in conflict te hoeven komen met rivalen. Tussen 1914 en 1989 werd dit afgezwakt door de vorming van grote imperialistische blokken. Met het abrupte einde van deze discipline vormen de centrifugale tendensen een wereld van dodelijke wanorde, waarin zowel imperialisten met ambities voor wereldhegemonie, als imperialisten met regionale aanspraken of meer lokale imperialisten allemaal streven hun imperialistische honger en belangen te stillen. In dit scenario proberen de VS te voorkomen dat iemand hen overschaduwde door onophoudelijk hun overweldigende militaire macht in te zetten, steeds te streven naar versterking ervan en voortdurend zeer destabiliserende militaire operaties te lanceren. De belofte in

1990, na het einde van de USSR, van een 'nieuwe wereldorde van vrede en welvaart' werd onmiddellijk ontkracht door de Golfoorlog en vervolgens door de oorlogen in het Midden-Oosten, Irak en Afghanistan. Deze oorlogen hebben de oorlogszuchtige tendensen zodanig aangewakkerd dat het 'meest democratische imperialisme ter wereld', de Verenigde Staten, nu het belangrijkste instrument is voor de verspreiding van de oorlogszuchtige chaos en de destabilisatie van de wereldsituatie.

China heeft zich ontpopt als een belangrijke concurrent voor het leiderschap van de VS. Zijn leger heeft, ondanks zijn modernisering, nog lang niet de kracht en ervaring van zijn Amerikaanse rivaal; zijn 'oorlogstechnologie', de basis voor een doeltreffende wapenings en oorlogsinzet, is nog beperkt en kwetsbaar, en blijft nog ver achter op de Amerikaanse macht. China is in de Stille Oceaan omringd door een keten van vijandige mogendheden (Japan, Zuid-Korea, Taiwan, Australië, enz.), die zijn maritieme imperialistische expansie blokkeert. Geconfronteerd met deze ongunstige situatie is zij begonnen aan een gigantische economisch-imperialistische onderneming, genaamd de Zijderoute, die tot doel heeft een wereldwijde aanwezigheid en een uitbreiding over land tot stand te brengen via Centraal-Azië, in een van de meest gedestabiliseerde regio's van de wereld. Het is een inspanning waarvan de uitkomst hoogst onzeker is en die een totale en onmetelijke economische en militaire investering en een politiek-sociale mobilisatie vereist die haar controlemiddelen te boven gaat en die voornamelijk berust op de politieke rigiditeit van het staatsapparaat, een zware erfenis van het stalinistische ma-oïsme: het systematische en meedogenloze gebruik van zijn repressieve krachten, dwang en onderwerping aan een gigantisch ultrabureaucratisch staatsapparaat, zoals blijkt uit de toename van de protesten tegen de 'zerocovid'-politiek van de regering. Deze afwijkende oriëntatie en de opeenstapeling van tegenspraken die haar ontwikkeling diepgaand ondermijnen, zouden deze reus op lemen voeten, die China is, wel eens aan het wankelen kunnen brengen. Net zoals de grimmige en dreigende reactie van de VS de mate van moorddadige waanzin illustreert, van blinde vlucht in barbarij en militarisme (inclusief de toenemende militarisering van het maatschappelijk leven), die het kapitalisme heeft bereikt als symptomen van een algemene kanker die de wereld wegvreet en nu rechtstreeks de toekomst van de planeet en het leven van de mensheid bedreigt.

De draaikolk van vernietiging die de wereld bedreigt...

De oorlog in Oekraïne is geen storm in een glas water, hij volgt op de ergste pandemie tot nu toe van de 21e eeuw, COVID, met meer dan 15 miljoen doden, en waarvan de verwoestingen doorgaan met draconische lockdowns in China. Beide maken echter deel uit van een keten van rampen die de mensheid treffen, en zijn daar de drijvende kracht achter: de vernietiging van het milieu; de versterking van het klimaat en de vele gevolgen daarvan; de hongersnood die met kracht terugkeert in Afrika, Azië en Midden-Amerika; de duizelingwekkende golf van vluchtelingen die in 2021 het ongekende aantal van 100 miljoen ontheemden of migranten heeft bereikt; de politieke wanorde die zich meester maakt van de centrale landen, zoals we zien bij de regeringen in Groot-Brittannië of het gewicht

Lees de brochures van de IKS

Zich vandaag beroepen op Marx' houding tegenover de oorlogen uit de periode van de progressieve bourgeoisie en Marx' woorden vergeten: "De arbeiders hebben geen vaderland", woorden die juist verwijzen naar de periode van de reactionaire bourgeoisie die haar langste tijd gehad heeft, naar de periode van de socialistische revolutie, is op een cynische manier het denken van Marx verdraaien en het standpunt van de bourgeoisie vervangen door het standpunt van de socialisten.

"De wereldoorlog dient noch de nationale defensie, noch de economische of politieke belangen van de volksmassa's, wat die ook mogen zijn, hij is slechts een product van de imperialistische rivaliteit tussen de kapitalistische klassen van verschillende landen om de wereldheerschappij en om het monopolie op de uitbuiting en onderdrukking van de gebieden die nog niet aan het kapitaal onderworpen zijn.

In het tijdperk van dit ontketende imperialisme kunnen er geen nationale oorlogen meer zijn. Nationale belangen zijn niets anders dan een misleiding die tot doel heeft de werkende massa's in dienst te stellen van hun aartsvijand: het imperialisme."

Rosa Luxemburg, Junius brochure, 1915.

van het populisme in de Verenigde Staten; de opkomst van de meest obscurantistische ideologieën...

De pandemie heeft de tegenspraken blootgelegd die het kapitalisme ondermijnen. Een maatschappelijk systeem dat prat gaat op indrukwekkende wetenschappelijke vooruitgang beschikt over geen andere toevlucht dan de middeleeuwse methode van quarantaine, terwijl de gezondheidszorg instort en de economie al bijna twee jaar verlamd is, waardoor de economische crisis in een stroomversnelling raakt. Een maatschappelijke orde die beweert vooruitgang in haar vaandel te dragen, brengt de meest achterlijke en irrationele ideologieën voort die zijn uitgebarsten rond de pandemie met belachelijke complottheorieën, waarvan velen uit de mond van 'grote wereldleiders' komen.

Een directe oorzaak van de pandemie is de ergste ecologische ramp die de mensheid in jaren heeft bedreigd. Gedreven door winst en niet door de bevrediging van menselijke behoeften, is het kapitalisme een roofdier van natuurlijke hulpbronnen, net als van menselijke arbeid, maar tegelijkertijd heeft het de neiging natuurlijke evenwichten en processen te vernietigen, en ze op chaotische manier te wijzigen, als een tovenaarsleerling, die allerlei rampen uitlokt met steeds destructievere gevolgen: De opwarming van de aarde veroorzaakt droogtes, overstromingen, branden, de instorting van gletsjers en ijsbergen, de massale verdwijning van planten diersoorten met onvoorspelbare gevolgen en luidt de verdwijning in van de menselijke soort, veroorzaakt door het kapitalisme. De ecologische ramp wordt verergerd door de vereisten van de oorlog, door de oorlogsoperaties zelf (het gebruik van kernwapens is daar een duidelijke uiting van) en door de verergering van een wereldwijde economische crisis die elk nationaal kapitaal dwingt om een groot aantal regio's verder te verwoesten in een wanhopige zoektocht naar grondstoffen. De zomer van 2022 is een duidelijke illustratie van de ernstige bedreigingen van het leefmilieu voor de mensheid: een stijging van de gemiddelde en maximale temperaturen - de heetste zomer sinds ze internationaal worden geregistreerd - algemene droogte die rivieren zoals de Rijn, de Po of de Theems aantast, verwoestende bosbranden, overstromingen zoals in Pakistan die een derde van de oppervlakte van het land hebben getroffen, aardverschuivingen, ... en te midden van dit rampzalige en verwoeste panorama trekken regeringen, in naam van de oorlogsinspanning, hun belachelijke verplichtingen ter 'bescherming van het milieu' in!

"Het uiteindelijke resultaat van het kapitalistische productieproces is de chaos", verklaarde het Eerste Congres van de Communistische Internationale in 1919. Het is suïcidaal en irrationeel, in strijd met alle wetenschappelijke criteria, om te denken dat al deze verwoestingen slechts een optelsom zijn van voorbijgaande verschijnselen, elk veroorzaakt door bijzondere oorzaken. Er is een continuïteit, een opeenhoping van tegenspraken, die een bloedige rode draad vormt die hen verbindt en samenkomt in een dodelijke draaikolk die de mensheid bedreigt:

We zijn getuige van een versnelling van alle tegenspraken van het kapitalisme, die zich met elkaar combineren en een toename van vernietiging en chaos veroorzaken;

De economie wordt niet alleen in een crisis, maar ook in een groeiende wanorde gestort (voortdurende blokkering van de aanvoer, gecombineerde situaties van overproductie en tekort aan goederen en arbeidskrachten);

De meest geïndustrialiseerde landen, die geacht worden oases van welvaart en vrede te zijn, zijn gedestabiliseerd en worden zelf belangrijke factoren in de spiraal van internationale instabiliteit.

Zoals we zeiden in het Manifest van ons 9e Congres (1991): "Nooit heeft de menselijke maatschappij slachtpartijen gekend van een omvang als die van de beide wereldoorlogen. Nooit is de vooruitgang van de wetenschap op een dergelijke schaal gebruikt om vernietiging te zaaien, bloedbaden aan te richten en onheil te stichten. Nooit werden er naast

zoveel opgehoopte rijkdom dergelijke hongersnoden veroorzaakt en een dergelijk lijden als al tientallen jaren in de 'derde wereld'. Maar blijkbaar had de mensheid haar dieptepunt nog niet bereikt. Het verval van het kapitalisme betekent de doodstrijd van dit systeem. Maar die doodstrijd heeft een geschiedenis. Momenteel hebben we haar laatste stadium bereikt, dat van de algemene ontbinding van de maatschappij, van de openlijke verrotting"³.

Het antwoord van het proletariaat

Van alle maatschappelijke klassen wordt het proletariaat het zwaarst getroffen door de oorlog. De 'moderne' oorlog is gebouwd op een gigantische industriële machine die de tienvoudige uitbuiting van het proletariaat vereist. Het proletariaat is een internationale klasse die GEEN vaderland heeft, maar oorlog is de moord op de arbeiders ten behoeve van het vaderland dat hen uitbuit en onderdrukt. Het proletariaat is de klasse van het bewustzijn; oorlog is de irrationele confrontatie, het afzien van alle bewuste gedachten en overdenking. Het proletariaat heeft er belang bij de duidelijkste waarheid te zoeken; in de oorlog is de waarheid het eerste slachtoffer, geketend, de mond gesnoerd, verstikt door de leugens van de imperialistische propaganda. Het proletariaat is de klasse van de eenheid over de grenzen van de taal, de godsdienst, het ras of de nationaliteit heen; maar de dodelijke confrontatie in de oorlog stelt als regel de verscheurdheid, de verdeeldheid, de confrontatie tussen naties en volkeren in. Het proletariaat is de klasse van het internationalisme, van het wederzijds vertrouwen en de solidariteit; oorlog vereist als drijvende kracht de achterdocht, de angst voor de 'vreemdeling', de meest verfoeilijke haat tegen de 'vijand'.

1918: Revolutionaire opstand in Duitsland

Omdat de oorlog het proletarische wezen tot in zijn diepste vezels raakt en verminkt, vereist een veralgemeende oorlog de voorafgaande nederlaag van het proletariaat. De Eerste Wereldoorlog was mogelijk omdat de arbeiderspartijen van die tijd, de socialistische partijen en de vakbonden, onze klasse verraadden en zich aansloten bij hun bourgeoisie in de NATIONALE EENHEID tegen de vijand. Maar dit verraad was niet genoeg, in 1915 hergroepeerde de Linkerzijde binnen de sociaal-democratie zich in Zimmerwald en hief het vaandel van de strijd voor de wereldrevolutie. Dit droeg bij tot het ontstaan van massale strijd die de weg vrijmaakte voor de revolutie in Rusland in 1917 en de wereldwijde golf van de proletarische aanval van 1917-1923, niet alleen tegen de oorlog ter verdediging van de beginselen van het proletarisch internationalisme, maar ook tegen het kapitalisme door de bevestiging van haar vermogen om als verenigde klasse een barbaars en onmenselijk systeem van uitbuiting omver te werpen. Een onvergankelijke les uit 1917-1918! Het waren niet de diplomatieke onderhandelingen of de veroveringen van dit of dat imperialisme, die een einde maakten aan de Eerste Wereldoorlog. HET WAS DE INTERNATIONALE REVOLUTIONAIRE OPSTAND VAN HET PROLETARIAAT. ALLEEN HET PROLETARIAAT KAN EEN EINDE MAKEN AAN DE OORLOGSBARBARIJ DOOR ZIJN KLASSENSTRIJD TE RICHTEN OP DE Vernietiging VAN HET KAPITALISME.

Om de weg vrij te maken voor de Tweede Wereldoorlog moest de bourgeoisie zich niet alleen verzekeren van de fysieke, maar ook van de ideologische nederlaag van het proletariaat. Het proletariaat werd overal waar zijn revolutionaire pogingen het verst gingen, onderworpen aan meedogenloze terreur: in Duitsland onder het nazisme, in Rusland onder het stalinisme. Maar tegelijkertijd was het

3 [Révolution communiste ou destruction de l'humanité](#)

ideologisch ingelijfd, zwaaiend met de vanden van het anti-fascisme en de verdediging van het 'socialistische vaderland', de USSR. "van 'overwinning tot overwinning' werd de klasse, aan handen en voeten gebonden, gesleept naar de tweede imperialistische oorlog, die haar, in tegenstelling tot de eerste, niet de mogelijkheid liet om op een revolutionaire wijze op te staan, maar waarin ze werd gemobiliseerd in de grote 'overwinningen' van het 'verzet', van het 'anti-fascisme', dan wel de koloniale en nationale 'bevrijdingen'." ([Manifest van het eerste Internationale Congres van de IKS, 1975](#)).

Sinds de historische heropleving van de klassenstrijd in 1968 en de hele periode waarin de wereld in twee imperialistische blokken was verdeeld, weigerde de arbeidersklasse van de grote landen de door de oorlog geëiste offers te brengen, laat staan naar het front te gaan om te sterven voor het vaderland, waardoor de deur naar een derde wereldoorlog werd afgesloten. Deze situatie is sinds 1989 niet veranderd.

De strijd tegen de inflatie en de strijd tegen de oorlog

De 'niet-mobilisatie' van het proletariaat van de centrale landen voor de oorlog is echter NIET TOEREIKEND. Een tweede les die voortvloeit uit de historische ontwikkeling sinds 1989 is: NOCH EEN EENVOUDIGE WEIGERING OMAAN OORLOGSHANDELINGEN DEEL TENEEMEN, NOCH EEN EENVOUDIG VERZET TEGEN DE KAPITALISTISCHE BARBARIJ VOLSTAAT. IN DIT STADIUM BLIJVEN STEKEN ZAL DE KOERS NAAR DE Vernietiging VAN DE MENSHEID NIET STOPPEN.

Het proletariaat moet het politieke terrein betreden van het algemene internationale offensief tegen het kapitalisme. Alleen "een bewustzijn over wat er op het spel staat in de huidige historische situatie, speciaal wat voor dodelijke gevaar de sociale ontbinding voor de mensheid betekent; [alleen] de vastbeslotenheid zijn klassenstrijd voort te zetten, uit te breiden en te verenigen, de capaciteit om de vele valstrikken te ontwijken, die de bourgeoisie weet te zetten, ondanks haar ontbinding, zal de arbeidersklasse de aanvallen van de bourgeoisie één voor één kunnen beantwoorden en uiteindelijk tot het offensief kunnen overgaan en dit barbaarse systeem omvergooien" ([Stellingen: De ontbinding als hoogste stadium van het verval van het kapitalisme](#), stelling 17).

De achtergrond van de opeenstapeling van vernietiging, barbarij en rampen die wij aan de kaak stellen, is **de onomkeerbare economische crisis van het kapitalisme, die aan de basis ligt van zijn hele functioneren**. Sinds 1967 is het kapitalisme in een economische crisis beland die het vijftig jaar later nog niet heeft overwonnen. Integendeel, zoals blijkt uit de economische opschuddingen sinds 2018 en de toenemende escalatie van de inflatie, wordt het veel erger, met de nasleep van ellende, werkloosheid, onzekerheid en hongersnood.

De kapitalistische crisis raakt aan de fundamenten van deze maatschappij. Inflatie, werkonzekerheid, werkloosheid, helse ritmes en arbeidsomstandigheden die de gezondheid van de arbeiders vernietigen, onbetaalbare huisvesting... zijn het bewijs van een onverbidelijke verslechterende van het leven van de arbeidersklasse. En, hoewel de bourgeoisie elke

denkbare verdeling probeert te creëren door aan bepaalde categorieën arbeiders 'meer bevoorrechte' voorwaarden toe te kennen, zien we over het geheel genomen, aan de ene kant wat waarschijnlijk de ergste CRISIS in de geschiedenis van het kapitalisme zal zijn, en aan de andere kant de concrete realiteit van de ABSOLUTE VERPAUPERING van de arbeidersklasse in de centrale landen, die volledig de juistheid bevestigt van de voorspelling die Marx deed over het historisch perspectief van het kapitalisme en waarmee de economen en andere ideologen van de bourgeoisie de spot hebben gedreven.

De onverbidelijke verergering van de crisis van het kapitalisme is een essentiële stimulans voor de strijd en het klassenbewustzijn. De strijd tegen de gevolgen van de crisis is de basis voor de ontwikkeling van de kracht en de eenheid van de arbeidersklasse. De economische crisis treft rechtstreeks de infrastructuur van de maatschappij; zij legt dus de diepere oorzaken bloot van alle barbaarsheid die op de maatschappij drukt, waardoor het proletariaat zich bewust wordt van de noodzaak om het systeem radicaal te vernietigen en niet langer probeert bepaalde aspecten ervan te verbeteren.

In de strijd tegen de wrede aanvallen van het kapitalisme, en vooral tegen de inflatie die alle arbeiders algemeen en zonder onderscheid treft, zullen de arbeiders hun strijdbaarheid ontwikkelen, kunnen zij zichzelf gaan erkennen als een klasse met een kracht, een autonomie en een historische rol in de maatschappij. Deze politieke ontwikkeling van de klassenstrijd zal haar in staat stellen de oorlog te beëindigen door een einde te maken aan het kapitalisme.

Dit perspectief begint zich af te tekenen: "Tegenover de aanvallen van de bourgeoisie laat de arbeidersklasse in het Verenigd Koninkrijk zien dat zij opnieuw bereid is om voor haar waardigheid te vechten, om de offers te weigeren die het kapitaal voortdurend oplegt. En opnieuw is het de belangrijkste weerspiegeling van de internationale dynamiek: afgelopen winter begonnen de stakingen in Spanje en de VS; deze zomer waren er in Duitsland en België ook stakingen; voor de komende maanden voorspellen alle commentatoren 'een explosieve sociale situatie' in Frankrijk en Italië. Het is onmogelijk te voorspellen waar en wanneer de strijdlust van de arbeiders in de nabije toekomst op grote schaal zal terugkeren, maar één ding is zeker: de omvang van de huidige arbeidersmobilisatie in het Verenigd Koninkrijk is een belangrijk historisch feit: de dagen van passiviteit en onderwerping zijn voorbij. De nieuwe generaties arbeiders steken de kop op" ([De bourgeoisie gelast nieuwe opofferingen, de arbeidersklasse antwoordt met strijd](#) - IKS, internationaal pamflet, augustus 2022).

We constateren een breuk met de passiviteit en desoriëntatie van voorgaande jaren. De terugkeer van de strijdbaarheid van de arbeiders als antwoord op de crisis kan een brandpunt van bewustzijn worden, beziel door de interventie van kommunistische organisaties. Het is duidelijk dat elke fase die de maatschappij doet wegzakken in de ontbinding, de inspanningen en de strijdwil van de arbeiders vertraagt of zelfs te verlamt: zoals het geval was met de beweging in Frankrijk 2019, die getroffen werd door het uitbreken van de pandemie.

Dit vormt een extra moeilijkheid voor de ontwikkeling van de strijd. Er is echter geen

Lees de IKS pers op de internetsite

Scan de QR code:

nl.internationalism.org

en neem een abonnement op *INTERNATIONALISME/WERELDREVOLUTIE* en het *Internationale Revue*

contact via: benelux@internationalism.org

andere weg dan de strijd, waarbij de strijd zelf al een eerste overwinning is. Het wereldproletariaat behoudt, zelfs doorheen een proces, dat noodzakelijkerwijs bezaaid is met valkuilen en valstrikken opgeworpen door het politieke en vakbondsapparaat van zijn klassenvijand, en vol van bittere nederlagen, zijn capaciteiten om zijn klassenidentiteit te herwinnen en uiteindelijk een internationaal offensief te lanceren tegen dit stervende systeem.

De obstakels die de klassenstrijd moet overwinnen

De jaren '20 van de 21e eeuw zullen daarom van groot belang zijn voor de historische ontwikkeling van de klassenstrijd en de arbeidersbeweging. Zij zullen - zoals we al sinds 2020 zien - duidelijker dan in het verleden het perspectief tonen van vernietiging van de mensheid, dat de kapitalistische ontbinding in zich draagt. Aan de andere kant zal het proletariaat de eerste stappen zetten, vaak aarzelend en met veel zwakheden, in de richting van zijn historisch vermogen om het kommunistisch perspectief te schetsen. De twee polen van het perspectief, vernietiging van de mensheid of kommunistische revolutie, zullen worden geschetst, hoewel de laatste nog heel ver weg is en in haar verwezenlijking enorme obstakels op haar pad tegenkomt.

Het zou voor het proletariaat zelfmoord betekenen om de gigantische obstakels te verhullen of te onderschatten, die zowel voortkomen uit het optreden van het kapitaal en zijn staten als uit de verrotting van de situatie zelf, die de sociale atmosfeer overal ter wereld vergiftigt:

1. De bourgeoisie heeft lering getrokken uit de GROTE SCHOK die de eerste triomf van de Revolutie in Rusland en de wereldwijde revolutionaire golf van de proletarische aanval tussen 1917 en 1923 bij haar hebben teweeggebracht, die 'in de praktijk' heeft bewezen wat het Kommunistisch Manifest in 1848 aankondigde: "Een spook waart door Europa: het spook van het kommunisme. (...) De bourgeoisie produceert voor alles haar eigen doodgraver (...): het proletariaat".
  - ZE WERKTE INTERNATIONAAL SAMEN tegen het proletariaat, zoals we zagen bij de revolutie in Rusland in 1917⁴, in Duitsland in 1918 en bij de massale staking in Polen in 1980.
  - Ze heeft een gigantisch apparaat ontwikkeld voor controle, misleiding en sabotage van de arbeidersstrijd, dat

⁴ De gecombineerde legers van de Verenigde Staten, Frankrijk, Groot-Brittannië en Japan werkten vanaf april 1918 samen met de restanten van het voormalige tsaristische leger in een gruwelijke burgeroorlog die 6 miljoen doden eiste.

door de vakbonden en door partijen van alle politieke kleuren, van extreem rechts tot extreem links, naar voren wordt geschoven.

- Ze gebruikt en zal alle instrumenten van de staat en de zogenaamde 'media' gebruiken om voortdurend ideologische campagnes te voeren en politieke manoeuvres uit te voeren om het bewustzijn en de strijd van het proletariaat tegen te gaan en te dwarsbomen.
2. De ontbinding van de kapitalistische maatschappij verergert het gebrek aan vertrouwen in de toekomst. Het ondermijnt ook het vertrouwen van het proletariaat in zichzelf en in zijn eigen kracht, als de enige klasse die in staat is het kapitalisme omver te werpen. Het ontstaan van het 'ieder voor zich', de veralgemeende concurrentie, de sociale versplintering in tegengestelde categorieën, het corporatisme, vormen allemaal een aanzienlijke belemmering voor de ontwikkeling van de arbeidersstrijd en vooral voor de revolutionaire politisering ervan.
  3. In deze context loopt het proletariaat het risico meegeleurd te worden in de strijd tussen klassen of in vernipperde mobilisaties (feminisme, antiracisme, klimaat- of milieukwesties...), die allemaal de deur openen naar een afleiding van zijn strijd naar een terrein van confrontatie tussen burgerlijke fracties.
  4. "de tijd is niet langer in het voordeel van de arbeidersklasse. Toen de maatschappij enkel en alleen maar werd bedreigd door de vernietiging in de imperialistische oorlog, was het voldoende de weg naar de oorlog te blokkeren. De sociale ontbinding kan, in tegenstelling tot de oorlog, waarvoor de arbeidersklasse achter de 'idealen' van de bourgeoisie moet gaan staan, de mensheid vernietigen, zonder dat daarvoor de arbeidersklasse gecontroleerd hoeft te worden. Evenals de strijd van de arbeiders zich niet kan verzetten tegen de gevolgen van de ineenstorting van de economie, staat hij ook machteloos, althans binnen dit systeem, tegen de oprukkende ontbinding. Hoewel de dreiging van de ontbinding verder weg lijkt te liggen, dan die van de wereldoorlog (waarvoor de voorwaarden nu niet aanwezig zijn), is het echter wel een veel verraderlijker dreiging." (Stellingen: [De ontbinding als hoogste stadium van het verval van het kapitalisme](#), Stelling 16).
- Deze reusachtige omvang van de gevaren mag ons niet tot fatalisme drijven. De kracht van het proletariaat is het bewustzijn van zijn zwakheden, van zijn moeilijkheden, van de hindernissen die de vijand of de situatie tegen zijn strijd opwerpt: "Proletarische revoluties daarentegen, zoals die van de 19e eeuw, kritiseren zichzelf gestadig, onderbreken voortdurend hun eigen loop, komen op het schijnbaar volbrachte terug om

er weer opnieuw aan te beginnen, honen met meedogenloze grondigheid de halfheden, de zwakheden en de armzaligheid van hun eerste pogingen, schijnen hun tegenstander alleen neer te werpen, opdat hij nieuwe krachten uit de aarde zal kunnen opzuigen en zich nog reusachtiger tegenover hen zal kunnen verheffen, schrikken steeds opnieuw terug voor de onbepaalde geweldigheid van hun eigen doeleinden, totdat de situatie is geschapen die elk omkeren onmogelijk maakt en de omstandigheden zelf roepen: Hic Rhodus, hic salta! Hier is Rhodos, spring hier" (Marx: [De 18 Brumaire van Louis Bonaparte](#)).

Het antwoord van de Kommunistische Linkerzijde

In ernstige historische situaties, zoals grootschalige oorlogen in Oekraïne, kan het proletariaat zien wie zijn vrienden zijn en wie zijn vijanden. De vijanden zijn niet alleen de grote leiders, zoals Poetin, Zelenski of Biden, maar ook de partijen van extreem rechts, rechts, links en extreem links die met de meest uiteenlopende argumenten, waaronder het pacifisme, de oorlog en de verdediging van het ene imperialistische kamp tegen het andere steunen en rechtvaardigen.

Meer dan een eeuw lang was en is alleen de Kommunistische Linkerzijde in staat om systematisch en consequent de imperialistische oorlog te aan te klagen en het alternatief te verdedigen van de klassenstrijd van het proletariaat, van zijn oriëntatie op de vernietiging van het kapitalisme door middel van de proletarische wereldrevolutie.

De strijd van het proletariaat beperkt zich niet alleen tot zijn defensieve strijd of massale stakingen. Een onmisbaar, permanent en onlosmakelijk onderdeel daarvan is de strijd van haar kommunistische organisaties en concreet, sinds een eeuw, van de Kommunistische Linkerzijde. De eenheid van alle groepen van de Kommunistische Linkerzijde is onontbeerlijk tegenover de kapitalistische dynamiek van vernietiging van de mensheid. Zoals we al stelden in het Manifest dat op ons eerste congres in 1975 werd gepubliceerd: "Het monolithisme van de sekten de rug toekierend, roept ze [dit Manifest] de kommunisten van alle landen op om zich bewust te worden van de immense verantwoordelijkheden die op hen rusten, de valse twisten die hen verdelen op te geven om de kunstmatige verdelingen die de oude wereld hen oplegt te boven te komen. Zij roept hen op zich aan te sluiten bij deze inspanning om, voordat de beslissende strijd uitbreekt, de internationale en verenigde organisatie van haar voorhoede te vormen. Als meest-bewuste fractie van de klasse moeten de kommunisten haar de weg vooruit tonen door zich de leuze eigen te maken: Revolutionairen aller landen, verenigt u!".

IKS, december 2022

onze standpunten

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbaarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.
- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.
- De verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.
- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse

- kan er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.
- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.
  - In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.
  - Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactie-onair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.
  - Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overal omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.
  - Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de

- arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comités van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.
- Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspuit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijft staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massaactie van het proletariaat.
  - De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.
  - De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.
  - De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbe-

wustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.
- De georganiseerde, verenigde en geconcentreerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.
- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

- De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de onttaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.